

han synes maaske, hvad jeg for en stor Del kan billige, at man kan forlange større Renhed hos en Kvinde end hos en Mand uden at være uretfærdig. Der er dog fra at nedstemme Fordringerne til Mandens Renhed et langt Spring til at tillægge ham Prædikat af den »reneste« eller overhovedet »ren«.

Og er det ikke en fornærmelig Beskyldning mod en Kvinde, at hun ikke skulde kunne elske en Mand i »Tugt og Ære«, er der Retfærdighed i, at al den Sorg og alle de tause Kvaler, hendes uengældte Følelse har voldt hende, skal stempie hende som mindre »ren« end den Mand, der har hengivet sig til Udsejler, hvori det aandelige aldeles ingen Rolle har spillet; hvad Hr. Pontoppidan indrømmer ved at erklære, at den unge Mand elsker første og eneste Gang da han forlover sig. Det er jo netop Erotik uden Kærlighed, sanselig Betagethed uden mindste aandeligt Indhold, der mest af alt dræber al Renhed og sætter Mennesket lige med Dyret.

Til Trediveaarsalderen har den unge Mand hengivet sig dertil, og saa skal han omtales som »ren«, men den unge Pige der har lidt i Stilhed, skal gaa »mærket« til Brudeskammelen. I Sandhed en smuk Retfærdighed, en smuk Ligeberettigelse for Mand og Kvinde.

Et Slag i Ansigtet paa Kvinderne er det, og jeg tvivler ikke paa, at Hr. Pontoppidan har lét nok saa smørret i Skæget, da han »overlod« sine Dagbogsoptegnelser til Kvindebladet »Hvad vi vil«.

Nu ved jeg godt, at naar jeg har nævnet Erotik uden Kærlighed som noget besudlende, saa vil der strax rejse sig et Raab om de mange Ægteskaber uden Kærlighed, i hvilken Kvinden finder sig tilrette.

Men i Ægteskabet er der de daglige Pligter, der er Fødslernes Smerter og Børnenes Forplejning, der er det fælles Forhold udadtil i Livet og meget, meget andet, som, selv naar Kærligheden savnes, adler Forholdet og lofter det ud over det dyriske Standpunkt.

Hvad er der i den unge Mands Udsejler? Intet, uden legemlig Tilfredsstillelse, han er dyrisk saa godt som den Kvinde, der benytter sit Legeme til Erhverv uden Pligter eller Arbejde ved Siden af.

Vi Kvinder, som har været saa lykkelige at leve i en ren og værnet Atmosfære skal dog være varsomme med at kaste Sten paa vore faldne Søstre, ligesom vi skal være varsomme med, at fordømme Mændene hvis Vanskeligheder i Livet vi ikke kende, men vi skal ikke finde os i, at Begrebet »Renhed« udviskes for os, vi maa holde Renhedens Fane højt saavel for egen som for Mandens Skyld. Vi ned-sætter Samfundsmoralen, naar vi finder os i, at man som »ren« benævner en Mand, der har hengivet sig til erotiske Forbindelser, blottede for Aand og Hjerte.

Hr. Pontoppidans Bemærkninger om Blufærdighed er lige saa misforstaaende og fornærmelige mod Kvinden, som hans Beskyldning om, at en ulykkelig Kærlighed absolut maa »mærke« en ung Pige.

En Kvinde, som krymper sig ved at vise en kvæstet Arm, er ikke blufærdig, hun er snærpæet; og en Kvinde, der viser sig paa et Bal med »dristigt blottet Bryst« er ikke ublufærdig, hun er flanel.

Gaucourts stakkels Modelpige, som staar nøgen mellem Kunstnerne uden Blu, men flygter med et Skrig for Zinkarbejderens Blikke, er netop et Bevis for, at Kvindens Blufærdighed er af aandelig Natur. Selv den udannede Kvinde føler, at der er Forskel paa at være Middel eller Maal for det Legemliges Vedkommende. Kunstnerne ser paa Modellen for Kunstens Skyld, Zinkarbejderen betragter Kvinden med Begæringens Øjne, for dem flygter hun og med Rette.

S. K.

For Hjemmet.

Blod som Næringsmiddel.

Mærkværdig nok har Blodet fra Slagterne i Byerne indtil de seneste Aar gaaet til Spilde og nyder endnu langtfra den Paaagtning, som det fortjener.

Samtidig med, at mange Mennesker savne Næring, løber hele Strømme af Blod i Stranden, og hele Vognekæser bliver kørt paa Markerne som Gødning fra vore Slagterier.

Naar man nu ved, at Blod er lige saa nærende som Kød, saa kan man ved lidt Omtanke ikke undlade at undre sig derover, da der kan laves mangan behagelig Ret Mad af Blod, f. Ex. Blodsuppe, Pandekager, Æbleskiver, sorte Pølser og Blodpostej eller Blodbudding.

Hvad der hidtil har været nydt af Blod i Byerne i saadan Mængde, saa det er værd at nævne, er »Sorte Pølser«. Netop dette er vistnok Aarsagen til, at Blod har haft saa lang Tid til at bane sig Vej til Spisebordet, da de fleste har en større eller mindre Frygt for, at Tarmene, hvori Pølse-maden er kogt hos Spækhøkeren eller Fabrikanterne, ikke har været saa propert ren-sede, som de absolut maa være, for at man kan nyde det med Velbehag.

I den sidste Tid er der sket et betydeligt Fremskridt i den Retning her i København, idet der her er etableret en Fabrik for Tilvirkning af Blodpostej eller Blodbudding. Under Navn af »Københavns kontrollerede Blodvareforretning« hvor der kun anvendes fuldt garanteret Blod fra vore større indenbys Slagterier.

Det rene ufortyndede Blod blandes strax efter Slagtingen med Gryn, Spæk, Rosiner, Sukker og Krydderier, bages i Blik-forme af Størrelse som Leverpostej og sælges overalt hos Høkerne i Byen og Forstæderne til 35 Øre pr. Pd.

Buddingen belagt og sprøjtet med hvidt Flormelis giver et smukt Udseende, og synes den i det hele taget at være en billig, nærende og delikat Ret, som burde nydes i stor Udstrækning.

Forhaabentlig vil vi snart komme til at anvende Blod til Bagning af Blodbrød til Menneskeføde. Flere af vore Provins-svineslagterier har i flere Aar bagt Blodet i Brød til Kreaturføde. Mon vi ikke snart kunde lære at anvende det til Menneskeføde? Her er Munde nok der savner Mad. Lad intet gaa til Spilde.

Meddelelse.

Kvindelig Fremskridtsforenings 3dje selskabelige Sammenkomst finder Sted den 25. Januar, Aften Kl. 8½ paa Østergade 15. Der vil i Lighed med de foregaaende Aftener blive sørget for Underholdning saavel for de yngre som ældre. Kl. 8½ vil der blive Oplæsning, Sang og Musik. Efter Aftenunderholdningen drikkes Kaffe i Fællesskab, hvorefter Dansen begynder for de unge i den store Sal, medens de ældre diskutere i den mindre. Billetten koster, med Kaffen iberegnet, 25 Øre. Adgang dertil har, foruden Kv. Fr., Medlemmer af de oppositionelle Foreninger samt Fagforeninger. (Se omstaaende Anonce).

Indhold: Danske Kvinder! — Valdemar Bennike: Kvindens politiske Valgret. — Johanne Meyer: Svar til Hr. V. Bennike. — Erna Suel-Hansen: Annie Besant. — Renhed og Blufærdighed. — For Hjemmet. — Meddelelse. — Avertissementer.

Udgivet af et Konsortium. — Redaktør: Fru Johanne Meyer, Naboløs 4. — Expedition: Walkendorfgade 20, 1. Sal.

Trykt hos Simon Bernsteen. Nørrevoldgade 80.